

STAFF-ONLY

Avslutning

Både under pågående resor och i andra sammanhang har jag många gånger fått frågan om jag aldrig tröttnar på att återvända till den afrikanska savannen. Om jag inte redan har fått se allt och om det inte till slut kan bli rent av lite tjatigt. Mitt svar är att jag tycker att det är lika intressant varje gång jag ger mig iväg.

Ingen resa är den andra lik. Det händer alltid någonting nytt och på varje resa får jag vara med om sådant som jag aldrig upplevt förut. Det kan vara vad som helst från en stor dramatisk händelse – ett jagande rovdjur – till bara någon liten detalj – en fågelart som jag aldrig sett tidigare. Och därigenom växer hela tiden min kunskap, mitt intresse och min varma känsla för denna mycket speciella del av vår värld.

Som framgått av min berättelse finns det emellertid ett problem som varje safariresenär på ett eller annat sätt kommer i kontakt med, nämligen den olagliga jakten. Delar av den är groteskt obehaglig och även om man som resenär inte direkt konfronteras med den, finns den hela tiden med som en dyster och oroande bakgrund. Men kanske finns det lite hopp för framtiden. Låt oss bara skilja mellan de olika slagen av olaglig jakt.

Den som är lättast att förstå och kanske också acceptera är den som lokalbefolkningen i byar i anslutning till nationalparker m.m. ägnar sig åt. Den bedrivs ofta med primitiva vapen – t.ex. spjut, pilbåge, snaror – i första hand för att förse familjen eller byn med kött. Det här handlar om att ta ut ett mycket litet antal djur ur en stor population. I en by kan det under ett år röra sig om ett tiotal djur av en art som det kanske finns tusentals, tiotusentals eller t.o.m. hundratusentals inom den närbelägna parken.

Efter ett förslag som vi tog upp i det arbete som jag var inblandad i under min tid i Tanzania kan den här jakten göras laglig. Byarna i anslutning till de aktuella områdena får helt enkelt tillstånd att under ett år döda ett bestämt antal bytesdjur av vissa arter. Som motprestation

ska de anmäla de fall av olaglig jakt som de upptäcker. I mycket liten grad kommer detta att påverka turisternas upplevelser under en safari. En del djur, framför allt i parkernas periferi, kommer antagligen att bli lite skyggare för människor.

Oacceptabel är däremot den olagliga troféjakten. När det gäller den har naturligtvis de nationella myndigheterna och de stora internationella organisationerna stort ansvar som de uppenbarligen inte alls lever upp till. Men även här har det dykt upp en liten ljusglimt. I några nationalparker i Tanzania, t.ex. Ruaha, har man med stöd av bl.a. svenska WWF försökt börja bekämpa den här sortens tjuvjakt med så kallade drönare. Det är små radiostyrda flygplan utrustade med kamera eller filmkamera. Man manövrerar dem från marken och kan snabbt och effektivt och utan att utsätta sig själv för fara, inte bara spana av områden från luften utan även dokumentera det man träffar på. Om båda dessa metoder att försöka komma åt den olagliga jakten kan komma att användas i stor skala skulle det innebära en stor förbättring för dem som arbetar i parkerna, för alla som bor i närområdena och för de besökande turisterna.

Till er som är på väg att åka på safari och till er som än så länge bara funderar på om ni skulle göra det kan jag säga, att ingen av er kommer att få vara med om allt det jag har berättat om i den här boken. Men ni kommer alla att få vara med om en hel del av det – tillräckligt mycket för att ni kommer att komma tillbaka hem fullmatade med upplevelser och intryck. Och många av er kommer att känna att till den afrikanska savannen vill jag åka tillbaka.